

Milá Marie,

čas nám plyne stále rychleji. Většinou si to připomínáme o narozeninách, za pár dnů u těch Tvých. A tak opět mám před sebou krásnou tmavovlasou ženu nejsvětějšího jména a tonu v tůních jejích hnědých očí. Jak se mi po sedmnácti letech jeví moje sedmileté štěstí s ní? Není to jako když hledím na úchvatnou záři hvězd a bezděky potlačuji znalost, že vidím světla vzdálených sluncí, která již dávno neexistují?

Někdo by řekl: Dej už pokoj trubadúre, blázne starej. Ale co nadělám? Proč bych měl být jako ostatní? Těžko snáším otřelost gratulačních frází. Dva moji příbuzní byli přece astronomové, a já sám... proč nebýt chvílemi básníkem, když jím vlastně jsem? Cožpak jedno stvoření už nesmí pokleknout před druhým? Cožpak někdy nepocitujeme nebeskost, že je v nás všech jeden a ten samý Boží chrám? Vzpomínám, byl jsem capart, nohy se mi ještě motaly, cestou z kostela jsem se ptal: „A Pánbůh se ke komu modlí? Kde on má kostel? Zpívá tam? S kým zpívá?“ Maminka tu moji gnostickou zvědavost zamluvila. A v Bibli přitom stojí: „Nevíte, že jste Boží chrám? (1Kor.3,16)“, „Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem? (1Kor.6,19)“. Jistotu o tom, že k setkávání a k jednotě Boha a člověka dochází v stáncích lidských srdcí, našel jsem až u Tvých nohou drahá Marie. Zdá se mi to jako včera.

Jestliže někdo padá v mysli na kolena před někým jiným, byť dávným, byť od dřívějšího odlišným, nevzdává tak zároveň hold i Bohu v něm i v sobě?

Ochraňuj se Marie. A buď ochraňovaná.

Rogi